

Сирия и Египетъ да се биятъ. Много бирници нахълтали между народа да събиратъ пари, платове, добитъкъ за гръцкитъ войски. Отъ друга страна Византия не държала на Дунава сигурна войска, та границитъ не били добре пазени; налетѣли много скитнишки и грабителски племена въ Добруджа, Мизия и Тракия, гдето ограбвали отъ българитъ добитъка, хранитъ и заробвали много жени и мжже. Грабителскитъ народи стигнали въ Македония и въ долината на Моравия. Не стига това, но щомъ умрѣлъ въ Охридъ архиепископъ Иоанъ Дебърски, веднага на негово мѣсто цариградскитъ императоръ изпратилъ гръкъ.

И така, даденитъ на българитъ права и свободи, както за църквата, така за данъцитъ и властта на българскитъ боляри, били потъпкани и забравени.

Петъръ Делянъ и Георги Войтехъ

Българитъ разбрали, че надеждитъ имъ за добъръ животъ сж праздни. Недоволство обзело народа и въстанията избухнали.

Самуиловиятъ синъ Гавриилъ—Романъ, който билъ плененъ и закаранъ въ Цариградъ, ималъ синъ на име Петъръ Делянъ. Въ 1840 година той избѣгалъ отъ Цариградъ въ Бѣлградъ. Народътъ се вдигналъ и повикалъ Петра Деляна за войвода. Събраната дружина била поведена отъ Петра Деляна, минала презъ Нишъ и стигнала въ Скопие. Недоволниятъ отъ гръцитъ народъ веднага се събралъ около войводата Делянъ. Повикали и войводата Тихомиръ отъ Драчъ да дойде на помощъ. Единъ отъ двамата войводи трѣбвало да се избере за царъ. Избрали Деляна, понеже той билъ отъ царски родъ. Тихомиръ поискалъ той да стане царъ, но народътъ го затрупалъ съ камъни и трѣгналъ подиръ Деляна. Въстаницитъ се спуснали надолу по Вардара, изгонили гръцкитъ войски отъ укрепенитъ градове и освободили сръдна Македония. Една частъ